

Al. Florin ȚENE

DRUMUL GOLGOTEI SPRE SFINTENIE

Viața în versuri a părintelui ARSENIE BOCA

**SEMĂNĂTORUL
Editura online - Iulie 2011**

Începutul

“Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie “.
Matei 2,10.

“Împarte altora bunătățile pământești “,
amintea părintele Arsenie Boca,
“ dacă vrei să guști bunătățile cerești“,
cuvinte trainice ca roca,
scria duhovnicul de la Prislop mai târziu
despre Sfântul Nil Sinaitul etern și viu.
Aceste cuvinte l-au urmărit ca un scut
și înaltă învățătură, de când s-a născut
în 1910, septembrie, două zeci și nouă
când iarba din Vața de Sus prindea viață sub rouă.
Era mare bucuria părinților Iosif și Creștina
că Dumnezeu le-a dat pe Zian
să le fie neamului lor peste vremuri tulpina.
Botezat Zian nume predestinat, de la Sânzian,
Ziua nașterii Sfântului Ioan Botezător
sărbătorită în iunie 24, în fiecare an,
simbol al încreștinării întregului popor.
La Bujoara pe un deal copilul tăcând
descoperea lumea, sfredelind-o cu-n gând:
să înțeleagă ce-i iubirea și tot ce-l înconjoară,
lumea făcută de Dumnezeu prima oară.
Învăța ce-i virtutea sub înalta zare
Și virtuasa punere a ei în aplicare.
Iubea icoana din casă și rugăciunea,
iar când sora Viorela a trecut la cele sfinte
a cunoscut din plin amărăciunea
ascunzând-o în tăcerea din cuvinte.

Învățăcelul

” Pildă v-am dat vouă, ca precum v-am făcut Eu vouă, și voi să faceți“.

(Ioan 13, 15).

“Prin mărturisirea sinceră și amănunțită a tuturor păcatelor“, Arsenie Boca scria, văzându-și viața cu Cartea Cărților înfrățită la liceul cu tradiție din Blaj, pe când întârzia citind la lumina lumânării, ne atras de ispită, la Liceul ”Avram Iancu “ studiind întruna, instituție înființată de Andrei Șaguna. Îi plăceau științele exacte, și religia, practica pictura în vacanțe când soarele se dădea pe cer de-adura.

Când a intrat în cursul superior de liceu
A rămas orfan de tată,
Astfel drumul vieții i-a fost mai greu,
Spunea părintele la Făgăraș, anchetat de armată.
Să fi fost anul 1948 de comuniști înroșit
Când de Securitate era urmărit.

A luat bacalaureatul la prima prezentare
la Deva, apoi s-a înscris la Teologie la Sibiu
ce i-a croit prin viață o cărare.
Despre profesorii Colan și Terchilă până târziu
a păstrat o plăcută amintire, și vie
i-a fost memoria despre Dumitru Stăniloae
cu care a tradus patru volume din Filocalie.
Însă la orizont se arăta furtuna și ploaie.
Era vremea când spunea:”Cine slujește pe Dumnezeu
nu va fi niciodată sărac”. Studiind din greu
ia licența cu lucrarea ”Încercări asupra vieții duhovnicești “

iar destinu-i condus de semnele cerești.
Colegii, mai în glumă, cum bătea vântul,
mai în serios, îi spuneau Sfântul.
Student fiind prin anul crizei `33

cu profesorul Popovici o prietenie a înnodat
cu care stătea de vorbă sub un tei.
Acesta Mitropolitului Bălan la recomandat
Academia de Arte Frumoase, întâmplare îngerească,
Talentul de pictor să-l desăvârșească.
A învățat cinci ani pictura și Petrescu Costin
Profesorul a avut ideea să-i încredințeze,
Pentru istorie și bucuria celor ce vin,
La Ateneu scena cu Mihai Viteazul s-o picteze.

Trimis de Mitropolitul Nicolae Bălan
În 12 martie 1939 la Sfântul Munte Athos
A deprins călugăria cu evlavie și elan.
De acolo manuscrise a adus și frumos
Le-a studiat și tradus cu Părintele Stăniloaiu,
Fiind parcă condus de sfaturi îngerești,
Numindul pe acesta ctitor al Filocaliei românești.
Tipărindo, apoi, la Sâmbăta pe timp de ploaie,
Și difuzându cu râvnă printre credincioși.

În toamna lui `39 în Basarabia oamenilor frumoși
A mers la Chișinău să învețe metalo-plastia în pictură.
În 1940 în Vinerea Izvorului Tămăduirii
A fost tuns în călugărie, o viață frumoasă, dar dură,
Cu numele Arsenie dăruit Dumnezeirii.

Drumul Golgotei

„ Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al
Căpățânii, care în evreiește se numește Golgota,,
(Ioan 19, 17.).

Era singurul călugăr în `40 la Sâmbăta de Sus,
Se ruga pentru pace, furtuna dinspre apus
Aprindea orizontul sângeriu aducând moarte,
Când ierodiaconul Arsenie era hirotonit ca la carte
Ieromonah de către Mitropolitul Nicolae Bălan
În 10 aprilie `42 când grâul era verde în lan
Și soborul de preoți Virgil Nistor și Neagu din Sibiu
I-au fost nași de hirotonie până târziu.
Numindu-l Stareț al Mănăstiri Brâncoveanu,
Duhovnic și preot ce nu-l interesa banul,
Arsenie a început mișcarea de redeșteptare,
Îndreptând credincioșii pe dreapta cărare.
Le spunea ce-a zis Domnul Hristos
Cuvinte de înțelepciune și cu folos
Înțelegeau cuvintele:”Fără Mine nimic
nu puteți face”în privința izbăviri, vă zic,
Și duhovnicul Arsenie în jurul lui strânga
Mulțimea ce taina cuvântului o înțelegea.

În 1945 a fost arestat prima oară, venit
La Mănăstirea Bistrița pentru rugăciune
Și-a fost anchetat la Rm. Vâlcea și-a pătimit,
Schingiuit cu întrebări și ars cu tăciune,
Apoi la Siguranța Generală transferat
La București și la 30 iulie `45 eliberat.
Acuzațiile aduse fiind complet nefondate, dar a pătimit
Fiindcă toată viața a fost supravegheat și urmărit,
Pe motiv că face propagandă religioasă
Și vin mulțimile la Slujba lui frumoasă.
În timp ce era anchetat el gândea și visa
Spunând în suflet ce spusese Grigorie de Nissa:

“Doamne, fă cu mine ce făc prelații
Și eu Doamne, în Mănăstirea mea cu alții “.

Părintele la Făgăraș și Brașov a mai fost arestat
Iar în 1948 la Mănăstirea Prislop a fost mutat,
Iar pentru că proslăvea pe Dumnezeu cu smerenie
În slujbele sale, de Paști și la Denie,
La Canalul Dunării la muncă forțată a fost trimis
În lagăr să muncească, dar n-a fost învins.
I-a mulțumit lui Dumnezeu și slavă I-a adus
Chiar dacă de comuniști în jug a fost pus.
Gândea pe-atunci:”Domnul Iisus a murit pentru noi
Ca în noi să moară patimile, nu prin fapte de eroi!“

Dar, 1955 când stalinismul încă a mai existat.
În noiembrie la Timișoara a fost anchetat,
Apoi închis la Jilava și Oradea și-n 1956 eliberat.
Abuziv în 1959 din monahism a fost scos
Și i-a fost interzis să slujească la altar.
Lumea, sub comuniști, se-ntorsese pe dos.
Orice acțiune de credință părea în zadar.
Dar, speranța, gândea Părintele, ultima moare,
La orizont apărea și pentru el o rază de soare:
Ca pictor la Atelierele Patriarhiei a fost angajat
Biserica”Sfântul Elefterie “, Boteanu și cea din Bogata
Cu credință și talent le-a pictat, și până când a fost gata
A lucrat 15 ani să picteze Biserica din Drăgănescu-sat
În acest timp Arsenie Boca de mii de oameni a fost căutat.
Le spunea: “Ispita întâi este prin plăcere:
Pâini din pietre, ispitire de Dumnezeu, durere
Și slavă deșartă, durere cu fariseii...”
De aceea îl anchetau și-l prigoneau atei
Dar asta este un adevăr și nu poveste:
“Orice stăpânire de la Dumnezeu este “.
Le spunea Arsenie Boca la cei cu credință
Din Biblie, cu multă umilință.

Urcarea în Dreapta Tatălui

“Cu adevărat, Omul acesta era neprihănit !“
(Luca 23, 47.)

Timpul nu a mai avut răbdare
Să cunoască libertatea din noua cărare,
A fost chemat la Domnul în 1989,
În 28 noiembrie când soarele împărțea ziua-n două,
La Sinaia unde avea un mic atelier
Unde maici de la Prislop într-o casă
Amenajaseră un așezământ cu cruci de fier
Loc de rugăciune pentru inimă credincioasă.

Cu durere în suflet a fost înmormântat
La mănăstirea Prislop în fața unui vulg îndurerat
În 4 decembrie pe o vreme friguroasă
Cu 18 zile înainte de descătușarea sângeroasă.

De acolo de Sus, din dreapta Tatălui, el a văzut
Evenimentele în care a sperat și a crezut.
De-acum Sfânta Biserică Ortodoxă pe care a slujito cu iubire
Mergeră pe drumul cel Drept spre izbăvire
Iar credincioșii urmându cu umilință
Dar demni, cu iubire în suflet și credință,
Așa cum le spunea de multe ori sub bătrânul tei
Să creadă “În iubire spirituală universală
Pentru toți oamenii oricum ar fi ei “.

Îvățăturile părintelui Arsenie Boca

“Dați mai bine milostenie din lucrurile dinăuntru și iată,
Astfel toate vă sunt curate “.

(Luca 11, 41).

Multe le spunea credincioșilor părintele Boca,
Înțelepciune și lumină răspândea-n jur,
Pe unde umbla mulțimile se cutremurau, până și roca
Se mișca din loc și muntele din împrejur
Se transforma în anfiteatru pentru credincioși,
Ascultându-l cu smerenie se făceau mai frumoși.
Le spunea: “Nimic, însă, nu puteți face
Numai cu puterea voastră, părintele apoi tace,
Și începe să spună, deoarece și aceasta e un dar al Lui! “
Era vremea când la Miercurea lumina coborâse în gutui.
Cuvintele părintelui erau pline de înțelepciune
Ascultându-l simțai că se-ntâmplă o minune.
În glasu-i blând cuvintele de lumină erau încărcate:
“Să nu-ți îngădui nici-o judecată, nici-o separare de frate
ci roagă-te pentru cel ce te-a nedreptățit “.
Și locul unde spunea aceste cuvinte devenea sfințit.
La Mănăstirea Prislop pentru noi se ruga:
“ De câte ori lovești în cineva, fie și cu vorba
De câte ori judeci pe un frate, să știi,
Că nu te poți ruga în mănăstire când vii,
Rugăciunea ta nu-i primită, de Dumnezeu nu-i ascultată,
Ci în lături este lepădată.“
Și mulțimile se înfrățeau cu cei prin timp certați,
Erau din nou prieteni, deveneau frați.
“Moartea năpraznică poate fi și ispășire “, spunea,
“Omul se încarcă cu păcate,” părintele gândea,
“până când Dumnezeu pune capăt, și neândoielnic se plătește
fapta cu care ai asuprit pe altul, nu-i omeneste! “
Despre darurile primite ca talent
spunea că”Cine nu lucrează cu ele insistent
spre mântuire i se iau “, și lumea îl asculta
se prostenea”Pentru că Duhul Sfânt ne vorbește,
iar dacă noi nu-L avem, nu putem să ținem minte.

Trebuie să-l cerem. “ Prin fapte și cuvinte.
“ Păcatele împotriva noastră înșine duc,
la învârtoșarea inimii- o cunoaștem cu toții“,
Acestea răsfrânte și asupra plantelor se usuc,
Spunea Părintele:”Și o cunosc și eu “ ,
Cel care m-am dedicate cu totul lui Dumnezeu.
Dar “Cum am zis, cu paralizie pedepsește
Dumnezeu pe toți nesățioșii de avere “și nu iubește,
“căci aceștia și-au făcut socoteala greșită,
zicând că dacă postesc nu mai pot alerga “și e o ispită
“și lucra. Ei au crezut sfatul viclean
Al diavolului iubirii de avere ”.Făcută cu élan.
“Fiecare om gândind la lumea de dincolo, mereu,
ar trebui să țină trupul lui să fie sănătos și la greu
să dureze în lumea aceasta cât are rânduit,
cu rostul de a ajunge, ne îngrădit
până la sfârșitul vieții lui pământești, suport
omenesc al unui om îndumnezeit”.
Spunea Părintele pe ploaie credincioșilor din cort.
Ma scris părintele Boca că ” mosafirii nedoriți,
dacă încolțesc ca și buruienile, nepoftiți,
prin straturi, smulge-le mai înainte de a crește
în propria ta minte“, fiindcă ea nu le dorește.
“ Oare nu știi, omule, că din prima zi
și până în ultima tu alergi mereu,“ până în ore târzii,
“mereu ? Îți transporti sufletul spre limanul
Împărăției lui Dumnezeu “ pentru banul
hranei tale, ”în căruța trupului tău “.
Fiindcă după moarte nu ne ducem în hău!
Le mai spunea Părintele”Credința ne fortifică voința “.
Și să ne aducem aminte în privința
Că”ne-am botazat în Hristos,
în Hristos ne-am și îmbrăcat “cu folos.
Nu trebuie să răspundem cu dușmănie
la dușmănie, aceasta nu-ți dovedește tărie
în caracter, ci arăți că și tu ești contaminat
de sentimente inferioare, și e păcat!
“Roagă-te pentru vrășmaș și se va rușina
diavolul lăsându-l singur pe om” pe când amușina
a iarbă crudă spunea părintele
măsurându-și înțelept cuvintele.
“Cuvântul viu este mai bun decât banda magnetică
pentru că el emană o energie“,nu este aritmetică,

“care vă repară, vă liniștește,
vă luminează și vă lămurește “.

“ Căci tu ai infinit mai mare nevoie de mila
lui Dumnezeu, decât săracul de milostenia ta“ .
Fiindcă cel ce umblă după averi și își ridică vila
uită că nu poate s-o ia în împărăția Ta.
“Așa cum ne purtăm noi cu aproapele” pe soare și ploi,
“tot astfel se va purta Dumnezeu cu noi “,
Deoarece facerea de bine sau milostenia este
frumoasa comportare în viața noastră ca poveste.
“Și nu-i lăsa pe cei vicioși și pe cei răi
să se uite în sufletul tău“, căci acești călăi
“ cu privirea viciului întunecă sufletul“,
sau îl rănește precum trupul stiletul.
“Lasă-i să clevească asupra adevărului“, vorbesc,
“lasă-i să omoare viața, adevărul “ ceresc
“se va adeveri,
dragostea va birui
viața învie”
precum seva primăvara în vie.
Părintele Arsenie Boca spunea credincioșilor:
“Trebuie să facem binele, fără să ne gândim, tuturor,
Dacă se uită cineva sau nu la fapta noastră.
Faptele bune sunt prețuite după scopul lor.
Faptele fără o bună intenție sunt ca sufletul fără trup,
iar Dumnezeu le respinge și ele se rup
în tainițele firii,
și se unesc în porunca iubirii. “
“Dacă aveți răbdare în neazuri” pe soare și pe ploi
“să știți că veți avea pe Duhul Sfânt întru voi.
Dacă veți avea și puterea de a mulțumii în neazuri,
Atunci Duhul Sfânt strălucește în voi “trecând peste ale vieții pârleazuri.
“Lepădarea de lume înseamnă lepădarea de patimile lumii,
Nu de lume ca creație a lui Dumnezeu” din taina humii.
“Căci pe om îl pierde nu mărimea, nu mulțimea păcatelor,
ci inima nepocăită și împietrită“și abundența bucatelor.
„ Fii mai întâi tu însuți, ceea ce vrei să faci pe altul.
Dacă vrei să-i educi pe copii” spre înalul
Cerului ”educă-te pe tine însuți în Duhul lui Dumnezeu “,
Și lapădă gândirea de ateu.
“Sufletul în preajma ieșirii din trup
capătă vedere specifică naturii sale spirituale,
și se vede pe sine mai clar”, cum ai privi de pe munte o vale,

“de cum ne putem vedea noi în oglindă “,
Până când sufletul se înalță dincolo de grindă.

Poezii dedicate lui Arsenie Boca

A înviat Iisus

Lumea este în concurență cu ea
Și mai puțin se uită spre Tine sus,
Tu, Doamne, ești Călăuza mea
Când din morți înviază Iisus.

Am un surplus de idei și de har
Și la picioarele Tale le-am pus
În numele veșniciei ca dar,
Când din morți înviază Iisus.

Doamne ,ași vrea să recunoști
Din mulți pe mine cel ce-a dus
Crucea în fruntea atâtor oști
Când din morți înviază Iisus.

Erai,Doamne,Mielul sacrificat
Pe Cruce,spre Golgota, în apus,
Mântuiește lumea de acest păcat,
Când din morți înviază Iisus.

Privesc în ochii Tăi și-mi caut iertarea,
Pentru ateii căzuți în păcat,Iisus
e “ vina ,, ce luminează cărarea
Învierii speranței noastre Sus.

Lumea este în concurență cu ea
Și mai puțin se uită spre Tine sus,
Tu, Doamne,ești Călăuza mea
Când din morți înviază Iisus.

Arma sinelui

După o povestire rabinică

Pe treptele de cuvinte ale babilonului
mielul a urcat
în cer
cu-n tremurat
de verbe sub blană,
ca o arsură de fier,
și i-a spus lui Dumnezeu:
-Creatorule, ai fost nedrept
cu destinul meu!
Mi-e teamă că pier,
că nu mi-ai dat nici-o armă
să mă apăr de dușmani,
nu mi-ai dat coarne
ca la cerbi și elani;
nici în urechi vreo alarmă;
nici colți, nici ghiare;
nici forța elefantului
cu trompa croind cărare;
nici ca ariciul să am țepi
ascuțite ca razele de soare;
nici măcar
fuga iepurelui prin mălai
sau galopul de armăsar...

Dumnezeu a stat pe gânduri puțin
i-a oferit să probeze
(nu ca niște proteze)
pentru dinți venin,
colți, țepe, ghiare,
să poată înfrânge
chiar setea de sânge
a vânătorului din răzoare.
...Nici una din aceste arme
nu i s-au potrivit.
Atunci, El, mielului i-a spus:
-Îți dau o armă să rezisti
înzecit!
-Te implor! Mielul s-a rugat nespun,
de s-a cutremurat și zarea.
Iar Dumnezeu i-a zis de sus:
- Primește de la mine ca armă răbdarea!

Colindul din miezul cuvântului COLIND

Îl ascult de partea cealaltă a zării
din basmele noastre coborând în grind,
Dând sens nou albastrului cărării
Ce duce spre miezul cuvântului colind.

Îl ascult și toate amintirile vibrează
Cu străbunii ieșind din lut,
Luminându-ne sărbătoarea în amiză
Cu vorbele luii purtându-l ca scut.

Ascult întors din a mea a doua natură,
Și poteca unde a pus cântecul piciorul
Uită de durere, tăcere și ură,
Când în zăpadă rămâne doar dorul.

O dragoste de colind și viață întoarsă
mă cuprinde pe-un câmp de lună,
iar iia cu cântec țesută, frumoasă,
mă îndeamnă să aud cum urmele-i răsună.

Îl ascult cu ochii înroșiți între palme
Și-mi văd străbunii ieșind din curcubeie,
Când Boca pentru clipele noastre calme
Doar Dumnezeu e ultima idee.

Totul încape în cuvântul colind
Un revelat model de timp invers;
Când vocea vibrează, lind...lind...
El se-ntrupează-n metaforă , în vers.

Cu capul pe o poveste

Așezat pe marginea cuvântului Mănăstire
Ascultam bătrânele sfaturi ale lui Arsenie Boca,
Zidurile mângâiau apa râului izvorând din iubire
Iar Iisus ieșise dintr-o icoană iluzorie.

Apusul prelungea umbra voevodului până în acest an,
Vestigiile ieșiseră din muzeu ocupând locul cuvenit,
Zgomotul săbiilor aducându-mi aminte de Khachaturian
Armonii dezvoltau într-un tablou încremenit.

Așezat pe marginea cuvântului mal
Ascultam doina știută vibrând într-un val,
Până la sfârșitul ei drum lung mai este-
Luna se odihnea cu capul pe-o poveste...

Cuvintele atrag realitatea

Am scris; omul din lut a fost plămădit,
Dumnezeu după chipul și asemănarea lui l-a zidit!

În primordial, scriam; a suflat viață peste el,
Inimă dându-i și suflet bland de miel.

Cuvântul a fost la început, lucrurile din zbor
Și-au luat înțelesul după utilitatea lor.

Am scris să fie "epoca de piatră"
Și oamenii din peșteri și-au făcut vatră.

Cronologic- "epoca de fier" am scris,
Săgeata din bronz căprioare a ucis.

Adunându-se ură în cuvânt și-n noi
Acesta a luat înțeles de război.

Istoria toată pe cruce plânge
Vina o are cuvântul sânge...

“Renașterea “din zece sunete formată
Epoca spiritului îi-este dată.

“Revoluția “cu înțeles de început
În evoluție n-a mai încăput.

Din nou, între noi ne-am ucis
Pentru o lozincă și-o himeră de vis.

Mai scriu, încă, înțelegând paritatea
între gând și cuvintele ce atrag realitatea.

Mă opresc, mi-e frică, poate un alt cuvânt adună
în înțelesul lui o nouă furtună.

Hristos a Înviat!

Se aprinde-n inimă lumina
Coborând în noi de Sus.
Când sevele înverzesc tulpina
Înviază-n suflete Iisus!

Cântă pădurea-n mierle, prin copaci,
Înseninând cerul spre apus
De parcă au înflorit ogoarele de maci,
Când înviază-n suflete Iisus.

Cântă iarba în mieii de prin lunci
O aud cum crește și prin sat,
Când din Tainele Porunci
Hristos a Înviat!

Se aprinde-n inimă lumina
Coborând în noi de Sus.
Când sevele înverzesc tulpina
Înviază-n suflete Iisus!

Îți răsfoiesc postulatele...

Zilnic sorbeai din apa lui Hristos
Și te revendicai din alte propoziții
când pe drumul fără de folos
pâdea dreapta clipă a morții.

Pe-un sânge sfânt călcai pe drum murdar
purtând în spate cruci imagine
sperând că pronia cerească ne dă har
când răutatea altora ne doare.

Îți răsfoiesc postulatele grave
hămesit de-nțelepciune și de raze
cum sunetul tot urcă în octave
și înțelepciunea se-așează-n fraze.

Lumină pentru Mama

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare,mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit ,îmi port și-acuma vina
furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Îmi port crucea plecării mele din sat,
Alergând după fluturi sub cerul depărtării,
Iar dacă,uneori,am căzut în păcat,
Îți cer iertare,mamă,la ceasul înserării.

Îmi aprinzi zorii luminii ce n-o vezi,
Eu,lumânării zilei mă închin sfios,
De Sus, știi, tu prin lume mă urmezi
Și mă-ndrepti cu sfaturi când fac ceva pe dos.

Iubire și cald era mamă lângă tine
În universul casei în amintire rămas,
Dar o chemare încolțea,pe-atunci,în mine,
Destinul îmi pregătise-un Pegas...

De-atunci colind prin păduri înșelătoare
Tezaur de invidie,ură și venin.
Am mai venit la casa albastră pe-o cărare
Iar tu în ochi aveai lumină mai puțin

Așteptai tăcută cu fruntea de fereastră
Aveai în ochi așchii de întuneric
Iar gându-ți trimis spre mine-pasăre măiastră
Doar el mă cuprindea în mieziul sferic.

O iubire de tine îmi intră-n sânge mamă
Cu ghiocei,mușcate și miros de pelin,
Dojeana-ți blândă ași luao acum în seamă
Și m-ași întoarce acasă pe urme de senin.

Un dor îmi coboară în inimă de casă
De truda tatei,a ta și de înserate mângâieri,
Însă urma voastră de aer rămasă
Când o ating se preface-n ieri

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare,mamă,pe pentru sufletu-ți umil,
De am greșit,îmi port și-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Pășind pe lumină

În dezlănțuita simfonie iese visul,
din fuiorul nopții pășind pe cărare,
levitează peste noi aducând abisul,
sfidând lumina din exploziile solare.

Aici se întâlnesc minunile cu povestea
hălăduind prin imperiile de vise
și glasul rămâne urmă în vestea
cu căprioare la izvor ucise.

Sunetul scie-n creier un poem
în timp ce lumina vibrează-n dimineți

când secunda de care nu mă tem
îmi măsoară cele șapte vieți.

Pășesc pe lumina cercului verii
parcă mergând pe nori de furtună,
caut și-acum prin neamuri verii
rătăciți prin flotilele trimise de lună.

Când ascult poezia, tace lumina
și iubita se simte-n largul ei.
Crucea ce-o port în spate e doar vina
că în poeme se odihnesc femei.

CUPRINS

Începutul	2
Învățăcelul	3
Drumul Golgotei	5
Urcarea în Dreapta Tatălui	7
Îvățăturile părintelui Arsenie Boca	8
Poezii dedicate lui Arsenie Boca	11
A înviat Iisus	11
Arma sinelui	12
Colindul din miezul cuvântului COLIND	13
Cu capul pe o poveste	14
Cuvintele atrag realitatea	14
Hristos a Înviat!	15
Îți răsfoiesc postulatele	16
Lumină pentru Mama	16
Pășind pe lumină	17